

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella,

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 12 de juliol del 2005 la representació processal de la societat BODEGAS CARLOS SERRES S.A. va formular demanda contra la societat PRODUCTES DE CONSUM REUS S.L. en reclamació de la suma de 34.090,56 euros, import que, segons afirmava, havia quedat sense abonar d'unes mercaderies deixades en dipòsit a la societat demandada i que aquesta sols havia satisfet parcialment.

II.- La representació processal de la demandada va contestar a la demanda en data 6 de setembre del 2005 reconeixent haver rebut de la societat agent mercaderies per valor de 46.090,56 euros i haver fet únicament dos pagaments de sis mil euros cada un. No obstant, argumentava que el deute reclamat s'havia de reduir igualment en les sumes de 18.500 i 7.861 euros, import respectivament d'un camió marca Nissan i determinades mercaderies que l'agent va acceptar adquirir per tal de compensar les quantitats degudes. Per aquesta raó sols reconeixia deure 7.729,56 euros, dels quals encara calia restar la suma de 553,35 euros, que era el cost de custodiar les esmentades mercaderies fins la contestació de la demanda, més aquell que fos acreditat fins el dia en què finalment fossin retirades per la part agent, raó

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

per la què entenia que no era procedent fer especial pronunciament respecte de les costes del procediment.

III.- La demandant va formular oportunament el seu escrit de rèplica, admetent que de la quantitat deguda s'havia de restar la suma de 18.500 euros, import d'un camió propietat de la demandada que ella havia acceptat en pagament del deute, però que havia imputat a unes quantitats que també li devia la demandada i que no havia reclamat en aquest procediment, mentre que pel que fa a la mercaderia, que també va acceptar en pagament d'una part del deute, aquesta mai li havia estat lliurada. La demandada va formular igualment el seu escrit de dúplica reiterant els seus arguments.

IV.- L'Hble. Tribunal de Batlles va dictar Sentència en data 27 de juny del 2006 estimant íntegrament la demanda i condemnant a la demandada al pagament de les costes judicials.

V.- Contra l'esmentada Sentència formula recurs d'apel·lació la representació processal de la societat PRODUCTES DE CONSUM REUS S.L. i, pels arguments continguts en les seves conclusions, demana la seva revocació i que es condemni a la seva mandant a pagar a la part agent la suma de 7.176,21, import del què s'haurien de deduir a més les despeses ocasionades pel dipòsit de la mercaderia propietat de l'adversa fins la seva efectiva retirada i imposant les costes a l'adversa.

Ha actuat com a magistrat ponent la M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat a les actuacions i no existeix controvèrsia sobre el fet que en el decurs de l'any 2002 la societat PRODUCTES DE CONSUM REUS va rebre en dipòsit determinades mercaderies de BODEGAS CARLOS SERRES S.A. i que, com a conseqüència d'aquest fet, es va generar un crèdit de 46.090,56 euros a favor d'aquesta darrera societat, dels quals és pacífic que la defenent va abonar la suma de 12.000 euros, raó per la què la part

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

agent reclama en la demanda que dóna origen al present procediment la suma de 34.090,56 euros.

La demandada no s'oposa al deute, però sí al quantum reclamant, al·legant que a la citada suma se li ha de restar en primer lloc la suma de 18.500 euros, valor d'un camió marca "Nissan", que la part agent no nega haver adquirit. No obstant, la part agent argumenta que la demandada li deu una quantitat superior a la reclamada en el present litigi i que el citat import l'ha imputat a aquest deute que pensa reclamar extrajudicialment. Atesos aquests arguments, la Sentència de l'Hble. Tribunal de Batlles considera acreditada l'existència d'un deute aliè al present plet i entén que el creditor ha imputat vàlidament aquest pagament al citat deute en no haver-ho fet el deutor.

Pel contrari, el recurs formulat per la representació de la societat PRODUCTES DE CONSUM REUS s'oposa a aquesta decisió, argumentant que no deu cap altre quantitat a la part agent que la que se li reclama en aquest procediment i que, en tot cas, aquest presumpte deute és aliè a les presents actuacions i no ha estat acreditat.

II.- La Sentència d'instància fonamenta la seva decisió en el criteri que la imputació de pagaments, en cas que no la faci el deutor en el moment del pagament, pot ser feta pel creditor, tesi que és correcte. No obstant, per tal de rebatre la possibilitat d'aplicar aquest criteri al cas present cal destacar que sols poden existir dubtes sobre a quin deute s'ha d'imputar un determinat pagament fet pel deutor quan existeixi més d'un deute acreditat a càrrec seu i en benefici del mateix creditor.

En el cas present existia entre les parts una relació contractual continuada en el temps en virtut de la qual no es feien pagaments de cada factura concreta, sinó que s'anaven anotant en compte corrent les quantitats degudes i les pagades, com posa de relleu el document del foli 98 aportat per l'agent, de tal manera que entenem que finalment resultava un únic saldo deutor.

En segon lloc, fins i tot en el supòsit que s'entengués que es tracta de dos deutes diferents, cal

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

destacar que el que es discuteix en el present procediment és l'existència d'un deute de 34.090,56 euros, que la demandada accepta deure, sense que sigui possible argumentar i pretendre provar l'existència d'un deute diferent que no ha estat objecte de la demanda que dóna origen al present procediment i que la demandada rebutja.

Cal tenir en compte, a més a més, que, fins i tot en el supòsit que s'entengués admissible aquesta possibilitat, aquest suposat deute no ha estat acreditat. En primer lloc, la demandant aporta per un cantó les fotocòpies d'uns documents, que no han estat adwerats, en les què una empresa de transport espanyola certifica que es va encarregat del transport de determinades mercaderies fins el domicili del demandat (folis 111 a 113) fent referència a un albarà de recepció que es diu signat pel receptor i que no s'aporta, amb una data dos anys posterior a la de les factures a les que fa referència i sense que s'hagi citat a declarar al transportista andorrà que segons aquest document va portar a terme efectivament el transport, prova que sens dubte hagués estat fàcil. Per un altre cantó, es porta a les actuacions la fotocòpia d'un contracte entre l'agent i una empresa dedicada a la gestió de cobrament en la què no consta quina quantitat es pot exigir al demandat, suma que sembla esborrada (foli 114). Per últim, consten a l'expedient les fotocopies d'unes factures (folis 95 a 97) que no estan signades pel deutor, ni van acompanyades dels corresponents albarans signats per la demandada, a diferència del que succeeix en el cas de les factures objecte del present procediment i reconegudes per la demandada i un llistat de les quantitats degudes i pagades per la demandada que l'agent ha redactat unilateralment (foli 98).

Fins i tot, i en última instància, tampoc s'entén la raó per la qual el creditor no reclama en la demanda la totalitat del saldo degut, si aquest era superior, ja que no és creïble que preferís reclamar extrajudicialment la quantitat restant, quan al presentar la demanda la societat agent ja havia de tenir clar que si no era possible cobrar extrajudicialment una de les quantitats tampoc ho seria cobrar l'altre. D'altra banda, aquesta decisió comporta considerar artificialment com dos deutes

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

diferents el que sols pot qualificar-se com un deute únic.

III.- Per aquesta raó, si la part agent reconeix que ella ha adquirit i rebut a la seva conformitat un camió marca "Nissan" propietat de la demandada i si consta a les actuacions que aquest camió es va lliurar en pagament del deute (foli 85), l'import d'aquesta dació en pagament s'ha de deduir de l'únic deute que ha quedat i pot quedar acreditat a les presents actuacions, ja que en cas contrari seria suficient que l'actora no reclamés aquesta suma de la què afirma que és creditora, o que no pogués acreditar aquest deute en judici, com no ho ha fet en el present procediment, per tal que la deutora es veiés obligada a reclamar l'import del camió judicialment. Per tant, de la suma de 34.090,56 euros s'han de descomptar 18.500 euros, quedant el deute reduït a 15.590,56 euros.

IV.- Pel que fa a les mercaderies que segons la demandada calia descomptar igualment del deute, ha quedat acreditat a les actuacions el citat pacte (foli 86) que l'agent no nega. No obstant, en aquest cas l'argument que esgrimeix l'agent per no descomptar del deute aquesta quantitat és que en cap cas BODEGAS CARLOS SERRES va les va arribar a rebre, fet que el demandat tampoc nega. En aquestes circumstàncies el que cal esbrinar és si era la part agent la que havia de retirar-les del magatzem de la defenent o si era aquesta la que havia de enviar-les al domicili de la primera.

Del document que consta al foli 86 i 87 sembla deduir-se en un primer moment que era el demandat el que havia d'enviar a l'agent les mercaderies, ja que els ara litigants manifesten en ell que, una vegada solucionats els tràmits administratius, la mercaderia s'enviaria a Bodegas Carlos Serres. No obstant, el mateix document posa de relleu també que en ell no es pactava la devolució d'una part de les mercaderies rebudes, sinó d'una dació en pagament, ja que algunes de les que consten en les llistes adjuntes al document no es corresponen amb les subministrades per Bodegas Serres segons les factures, com ara "parador porto white" o "orujo blanco". Pel que fa la naturalesa jurídica de la dació en pagament, com posa de relleu la Sentència del Tribunal Superior de la Mitra de 25 d'abril del 1979 seguint la doctrina majoritària, la *datio in solutum* no

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

es pot confondre amb la novació i la doctrina tradicional l'assimilava a la compravenda, compensant-se el valor d'aquesta i el preu degut i de seguir aquest criteri, a manca de pacte en contrari, el lloc d'entrega de la cosa seria el lloc a on aquesta es trobés en el moment de perfeccionar-se el contracte.

No obstant, fins i tot en el supòsit que consideressim, seguint a la doctrina més actual, que la dació en pagament és un negoci extintiu atípic, el Sr. Humberto Sojo Loma-Osorio, empleat de la societat agent manifesta al respondre a la pregunta desena de les que se li formulen (foli 129 en relació al 108) manifesta que "quan van venir a buscar la mercaderia ja no es trobava en el seu magatzem, ans en un lloc diferent on va anar i va constatar que les seves condicions de manteniment eren dubtoses; que per tant el defenent no va complir amb allò que havien previst i estipulat".

Per totes aquestes raons, considerem que era la demandant la que havia de recollir la mercaderia i no ho va fer al·legant el deficient manteniment de la mateixa, sense que aquesta deficiència s'hagi provat en cap moment, o com a mínim que la demandant es va negar al lliurament de la citada mercaderia al examinar-la, sense que hagi provat que aquesta negativa tingués una causa justificada. Per aquesta causa, estant la mercaderia a disposició de l'agent, cal considerat extingit en la part concurrent el deute que ara es reclama i per tant de la suma de 15.590,56 euros s'ha de deduir la de 7.861 euros, quedant per tant el deute reduït a 7.729,56 euros.

V.- En el mateix sentit considerem procedent descomptar de l'import degut la suma de 553,35 euros, cost segons la recurrent del dipòsit i custòdia de les mercaderies, així com del que això suposi fins l'efectiva recepció de les mateixes, ja que el Sr. Sojo reconeix que aquestes no es trobaven en el magatzem de la demandada quan hi va anar a examinar-les i consta a les actuacions un document (foli 125) en el què l'empresa dipositària manifesta quin és el cost de l'emmagatzematge i si hem considerat que ha estat l'agent qui s'ha col·locat en situació de mora és ell qui ha de assumir el cost de la mateixa. Per aquest motiu cal fixar la suma finalment deguda per la demandada en 7.176,21 euros.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

V.- En estimar-se el recurs i per tant parcialment la demanda no procedeix fer especial pronunciament respecte de les costes de la instància, ni tampoc respecte de les d'aquesta alçada de conformitat amb el que disposa el Codi 7,51,5.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació de la societat PRODUCTES DE CONSUM REUS SL contra la Sentència dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles en data 27 de juny del 2006, en el sentit de reduir la condemna que se li imposa a la demandada a la suma de 7.176,21 euros, més els interessos legals des de la contesta a la demanda, de la que s'haurà de deduir el cost que generi el dipòsit de les mercaderies posades a disposició de la part agent des de la contesta a la demanda fins l'efectiva retirada de les mateixes, sense fer especial pronunciament ni respecte de les costes de la instància, ni pel que fa a les d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

NOTIFICACIÓ.- La precedent resolució ha estat notificada
el dia als Sr./Sers. a

per lectura íntegra que de la mateixa els ha estat feta
per mi, la infrascrita Secretària.

I llegida, la firmen, del que en dono fe.